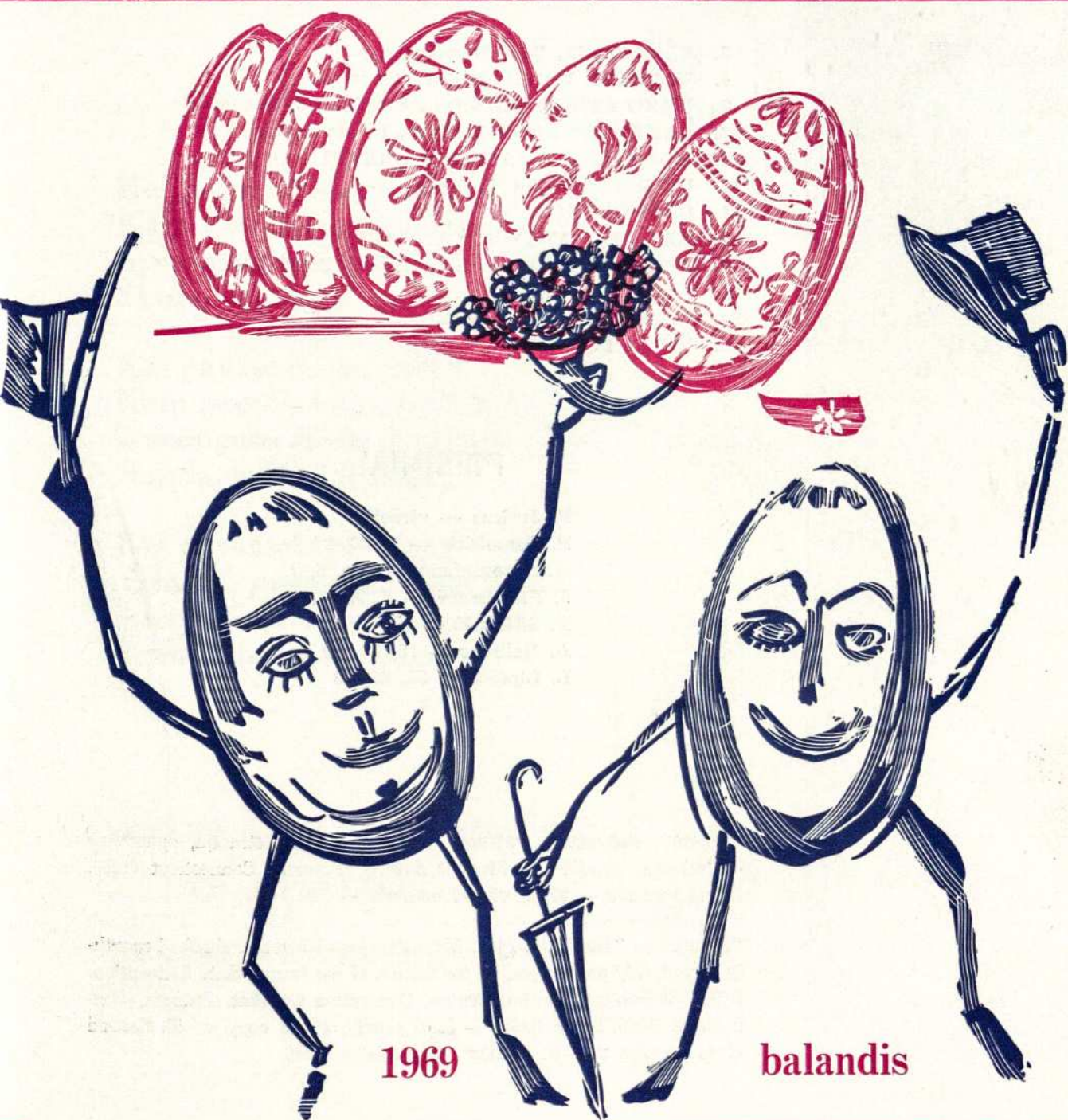

EGLUTE

1969

balandis

▲ eglutė ▲

1969 balandis

TURINYS

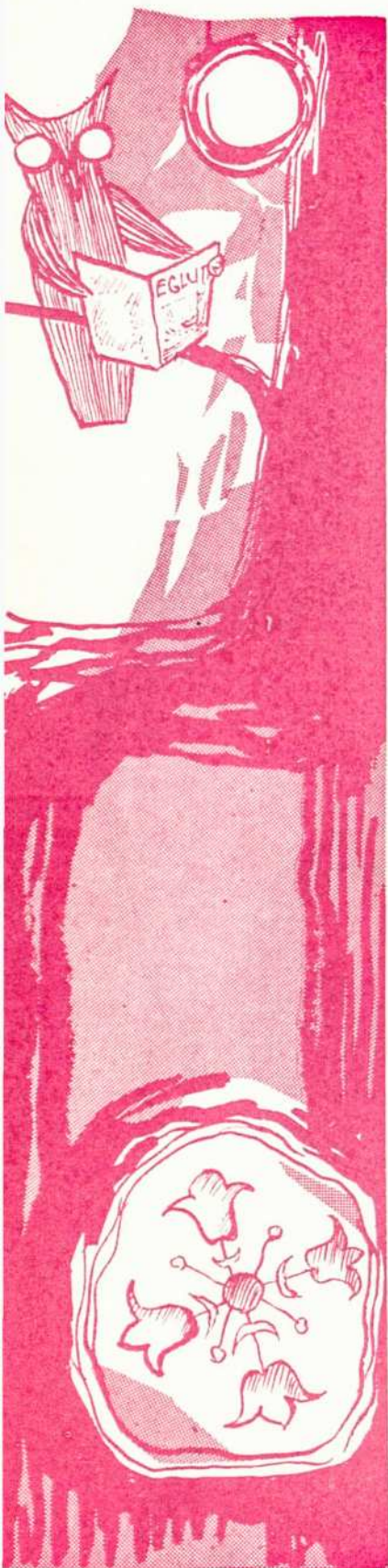
3. PAVASARIS, Vytė Nemunėlis
4. VELYKOS LIETUVOJE, L. Gudeliene
8. MAŽO KIŠKIO DIDŽIOS BĖDOS, R. Jotvingytė
12. PAKLYDES ERDVĖLAIVIS, L. Stačiokaite
14. MONTREALIO JAUNIMO ORKESTRAS
18. UGNĖS UODEGA, E. Tošė
21. GALVOSŪKIS
22. AR TURI PAUKŠČIUKĄ?
24. TRAUKINUKAS KLIKU-KLEKU, M. Leonaitienė
29. PAVEIKSLU PARODA
30. PUPUČIO LAIŠKŲ DĖŽUTĖ
32. VISKO PO TRUPUTĮ

PIEŠINIAI

- P. Jurkus — viršelis
P. Osmolskis — 3, 26, 27
A. Sruoginienė — 4, 5, 6, 7
J. Paukštienė — 8, 9, 10, 11
R. Šilėnaitė — 12
A. Balukas — 18, 19, 20
L. Lipčius — 24, 25, 28

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

PAVASARIS

Vytė Nemunėlis

Kai pavasaris už lango
Kaip Velykų varpas žvanga —
Ir vaikutis ir senelis
Skuba sveikinti saulelės.

Kai pavasaris po mišką
Kaip genelis kala, pyška —
Ir žmogaus širdis iš miego
Bunda, keliai ir bėga...

Kai pavasaris po lanką
Žibutes, purienas renka —
Kaip žibutės, kaip purienos
Žydi visos mūsų dienos.

VISIEMS SAVO DRAUGAMS

“EGLUTĖ” LINKI

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ!

VELYKOS LIETUVOJE

paruošė Liūda Gudelienė

Velykos! Kristaus iš numirusių prisikėlimo šventė. Šviesi, iškilminga, pilna pavasariško džiaugsmo būdavo ši šventė Lietuvoje. Ir kaip laukta, kaip ilgai ruošiasi ją sutikti!

Tuoju po užgavėnių prasideda ilgos laukimo savaitės. Gavėnia: griežtas pasnikas, atgailos ir susikaupimo laikotarpis. Vaikai nekantriai skaičiuoja dienas iki Velykų.

Ateina Verbų sekmadienis. Vaikai pirmieji šoka iš lovos,

griebia verbas, karklų ar kadugių šakeles, ir plaka jomis miegalius šaukdami: “verba plaka, ne aš plaku...” Vėliau neša verbas bažnyčion pašventinti, kad jos piktas dvasias iš namų išbaidytų, nuo ugnies ir perkūno apsaugotų.

Prasideda Didžioji Savaitė. Vaikai padeda tėvams švarintis iš pagrindų — plauna langus, blizgina grindis, išbarsto takelius smėliu. Eina su tėveliais į pirtį — karštais, čiobreliais kvepiančiais garais nusipraust. Visa šeima prieina Velykinės išpažinties, nusiplauna nuodėmes.

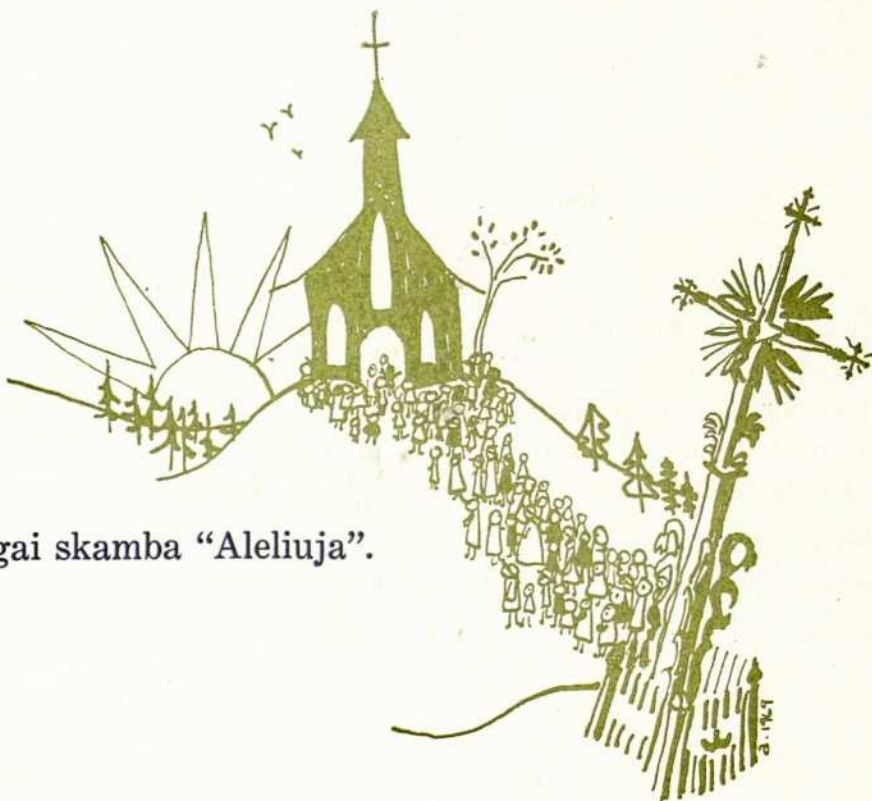
Didįjį Ketvirtadienį bažnyčios varpai “užgavi” — nutyla. Žmonės lanko Kristaus kalėjimą, meldžiasi, budi prie Kristaus karsto. Šeimininkės namie pluša, skuba, kad tik suspėtų pasiruošti šventėms. Didįjį Šeštadienį siuncia vyrus bažnyčion valgius pašventinti, švento vandens ir šventos ugnies parsinešt. Šventoriuje stovi kubilas su švėstu vandeniu. Netoliese sukurtas laužas, apdėtas išdžiovintom kempinėm, kurios pamažu rusena. Pasisėmę švento vandens ir rusenančias kempines, vyrai neša šeimininkėm, kad jos galėtų šventa ugnim Velykų krosnį užkurti.

Namuose dažomi margučiai. Nugrubę senelių pirštai bičių vašku išvežioja grakščiausias tulpes, kregždutes, žvaigždes, rūtų lapelius, arba peiliuku išraižo skustinukus. Vaikai merkia

kiaušinius į karštus dažus pačių pagamintus iš beržo žievės, svogūnų lukštų, geležies rūdžių, šieno pabirų. Nudažę, ištepa riebalais — ir turi blizgančius, įvairiaspalvius margučius!

Išaušta Velykų rytas. Skamba, gaudžia varpai, pagerbdami prisikėlusį Kristų. Minios žmonių plaukia bažnyčion, kai kurie dar prieš aušrą pakilę, kad suskubtų į rezurekcijas. Tris kartus apeina procesija aplink bažnyčią, plėvesuoja “karūnos” — bažnytinės vėliavos, baltai išpuoštos mergaitės riešukučiomis barsto gėles.

Džiaugsmingai skamba “Aleliuja”.

Po mišų visi skuba namo — atsigavėti prie Velykų stalo. Ir koks gražus jis būdavo! Ant baltutėlės staltiesės, apvežtos gyvais žalumynais, gano cukrinis arba sviestinis avinėlis tarp suželdintų avių, iškėlęs raudoną, pergalės vėliavą. Jis vaizduoja prisikėlusį Kristų. Aplink jį — krūva daugiaraščių margučių, keptas paršelis kiaušinių išikandęs, įvairūs kepsniai — ruliados, košelienos, skilandžiai, mišrainės. Juos seka baltu glajum papuoštos “bobos”, karališki mozūrai, bičių koreliai, tortai, duoninė gira, putojantis alutis.

Vaikai užsiėmę kiaušinių daužymu. Rūpestingai apžiūri kiekvieną, pakalena į dantis, o paskui — trakšt! Kieno stipresnis? Su dideliu įkarščiu prasideda margučių ritinėjimas. Kuris daugiau numuš, kas didesnę lobį sukraus? Kiek daug džiaugsmo mažiesiems! Kaip jauku ir miela dideliems!

Tokios būdavo Velykos Lietuvoje. Praėjo kaip sapnas... Liko tik tėvelių prisiminimai ir lietuviški švenčių papročiai. Jas išmokti ir išlaikyti yra visų mūsų pareiga.

MAŽO KIŠKIO DIDŽIOS BĖDOS

Ritonė Jotvingytė

Bėgo kiškis mažutėlis,
Per rugieną basutėlis.
Už grumstuko koja kliuvo —
Vertės kūliu ir pargriuvo!

Mažo kiškio didžios bėdos:
Nuo bėgimo skauda pėdos.
Nusiminęs šonus kaso —
Nelaimingas tas, kas basas!

Prašys mamą ir tėtuką,
Kad nupirktų jam batukus
Ir nors vieną kojinaitę,
Kai eis šokti su kiškaite.

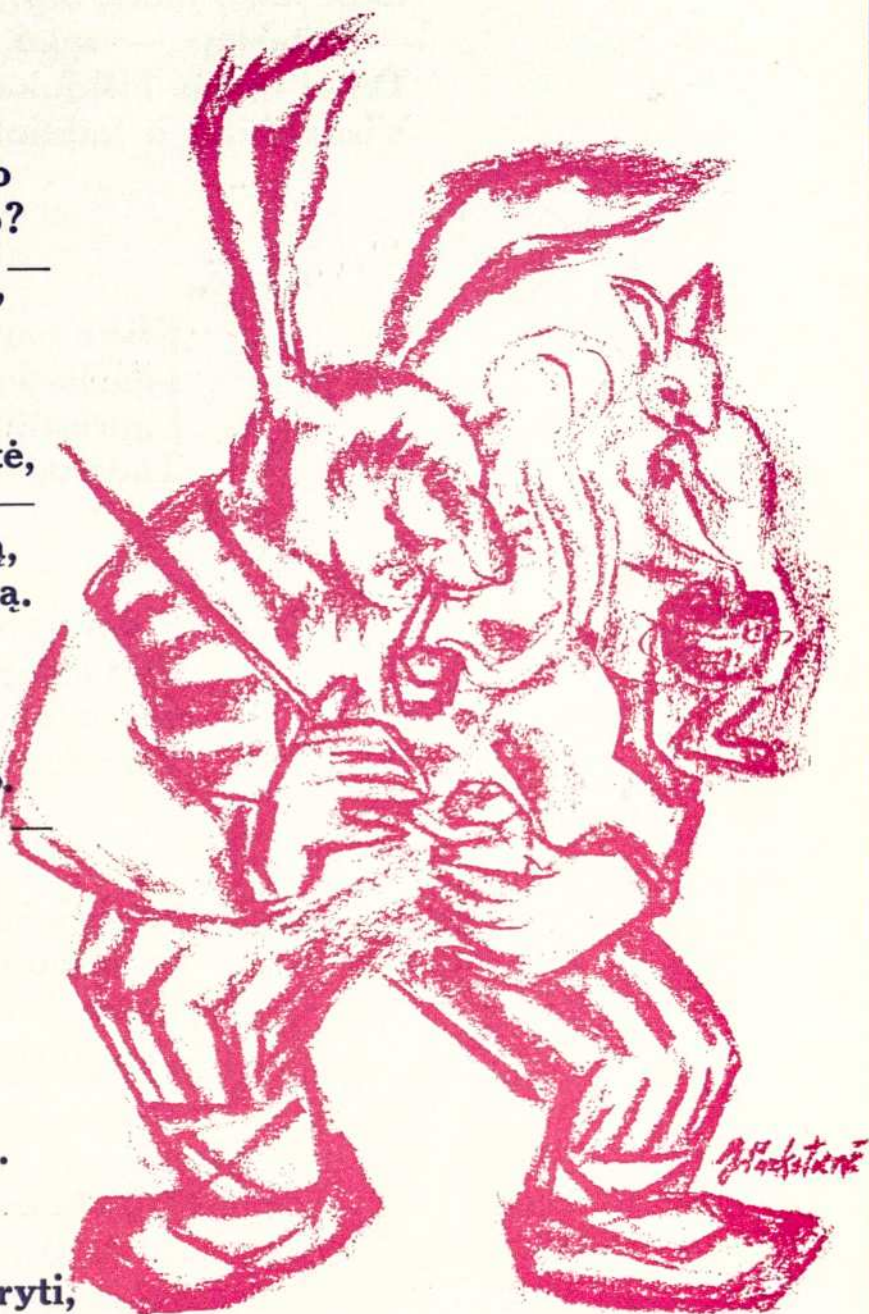
Senis kiškis pypkę rūko
Ir galvoja: "Ar padūko?
O tai vaikas, tai koronė —
Nemalonu, nemalonu!"

Bet kiškienė dar jaunutė,
Nori būt gera mamutė —
Pirko siūlą kamuoliuką,
Virbalus ir dar kabliuką.

Supratimo neturėjo —
Kamuoliuką ausin dėjo.
Ir, nors laikė visą parą,
Kojinė nepasidarė...

Tada bėgo už klojimo
Paieškoti patarimo.
Rado snapę laputaitę,
Bešukuojant uodegaitę.

— Sakyk, kūma, ką daryti,
Kaip tuos siūlus sumazgyti,
Kad pritiktų ant pėdaitės
Mano vaikui kojinaite?

Lapė laižo juodą nosį,
— Patarimą, — sako, — duosiu.
Tegul atneša kiškiukas
Visus siūlus ir kabliuką.

Kiškė namo parskubėjo,
Į gurbutį siūlus dėjo —
Į gurbutį iš vytelių,
Tada tarė: — Nešk, vaikelį.

Ir dar vyrui: — Ar žinai ką,
Palydėk pas lapę vaiką.
Baisu, girioj vilkas kaukia,
Temsta — pavedėk per lauką!

Senio kiškio gudraus būta —
Jis ir lopytas ir siūtas,
Pasmakrėje suadytas,
Tris kart skalbtas ir dažytas.

Tarė žmonai apsiblausęs:
— Ar iš proto, motin, kraustais?
Nė iš vietos nejudėsiu —
Nei kur eisiu, nei lydėsiu!

Ir, suglostęs retą ūsą,
Dar pridėjo: — Griežtas būsiu.
Kad ir labai nemalonu,
Teks vanoti šelmiui šonus.

Smagi rykštė žilvituko
Tris kart švilpė, tris kart sukos...
Ką darysi — pasitaiko,
Gauna lupt ir kiškio vaikas.

PAKLYDĘS ERDVĖLAIVIS IV

Linda Stačiokaitė

Zigmui ir Vytui gana gerai sekėsi kelias dienas. Juos gerai prižiūrėjo: davė skanaus maisto ir šiltą guolį. Nors narve gyveno, bet negalėjo niekuo kitu skūstis.

Tačiau, vieną rytą, jų narvo durys atsivėrė ir įėjo tas pats šuo, kuris pirmiau su jais kalbėjo. Įsidėjęs juodą karolį į burną, jis tarė:

— Mūsų vadai jau kelias dienas galvoja, ką su judviem daryti. Mes jus stebėjome visą laiką specialiais fotoaparatais. Jūs elgiatės lygiai taip, kaip mūsų darbo gyvuliai. Užtat nusprendėme, kad jūs darysit, ką jie daro.

Jam ką tik baigus, pro kitas duris įėjo didelis margas šuo, laikydamas dvejas odines vadeles. Jį sekė keturi rudi šunys, kiek mažesni už pirmąjį. Visi penki prisiartino prie narvo ir įėjo į vidų, kur Zigmas su Vytu nustebę žiūrėjo, kas dedasi. Du mažesni šunys pagriebė Zigmą, o kiti du, pagriebė Vyta. Jie taip stipriai berniukus laikė, kad jie nė pajudėti negalėjo. Tada margasis šuo užnėrė berniukams vadeles su kilpomis ant kaklo, suveržė ir susegė. Šunys liepė berniukams stovėti ant visų keturių.

Vienas rudas šuo prabilo:

— Jūs dabar priklausote mūsų planetai. Jūs valgysite, miegosite ir dirbsite kaip visi kiti mūsų darbo gyvuliai. Jeigu gerai klausysite ir nedarysite mums jokio vargo, jūsų gyvenimas nebus labai sunkus. Bet jei bandysite pabėgti, griežtai nubausime.

Kadangi berniukai suprato, ką jis sakė, jie spėjo, kad ir jis turėjo karolį burnoje. Tas pats šuo paėmė vadeles ir vėl tarė:

— Gerai, dabar aš jus pristatysiu jūsų šeimnininkams. Atsiminkit, ką sakiau ir gerai elkitės. Jeigu būsit klusnūs, būsit laimingi.

Perdavęs vadeles margam šuniui, rudasis grįžo prie savo draugų. Margas šuo, nutvėręs jas, išvilko abu berniukus pro duris į miestą. Jie ėjo gana greitai kokią mylią ir pagaliau įsuko į vieno namo kiemą. Margas šuo pabeldė į duris vieną sykį, ir jas atidarė baltas šuo su juodom ausim.

— Sabal, sisareg edav! — pasisveikino.

— Akievs, ijoreg ekninimieš, — atsakė šuo, kuris laikė berniukus. Įsidėjęs karolį į burną, jis atsisuko į juos: — Kuris iš jūsų vadinasi Zigmas?

— Aš, — atsakė Zigmas.

— Tu liksi čia. Tavo šeimnininkės vardas yra Ėlak. Gerai klausyk ir daryk, ką tau sakys. Jei ištikimai tarnausi, būsi laimingas, — ir jis apsisuko eiti.

— Oi, prašau, prašau leist man pasilikti su Zigmu! — prašė Vyta. — Mes abu labai gerai klausysim, tik leiskit mums būti kartu! Mes nieko blogo nepadarysim. Tikrai ne!

— Ne! — piktai suurzgė šuo, kuris jį vedė.

Jie vėl keliavo apie dvi mylias, kol pasuko į kitą kiemą. Šuo vėl pabeldė į duris ir išėjo tų namų šeimnininkė:

— Sabal, sisareg edav!

— Čia bus tavo namai, — kreipėsi į Vytą šuo, duodamas šeimnininkei vadeles. Tavo naujos šeimnininkės vardas yra Ėdur. Žiūrėk, kad negirdėčiau jokių skundų apie tave!

Ėdur įsivedė Vytą į vidų ir, pasiėmus karolį, pradėjo kalbėti.

— Šiandien galėsi pailsėti, kad rytoj geriau dirbtum. Tik nebandyk pabėgti. Mes visi apie jus žinom. Mūsų gerasis vadas mums viską papasakojo ir liepė gerai prižiūrėti.

Vyto šeimnininkė jį nuvedė į kampą ir paliko. Jis susiprato, kad turėjo miegoti. Jis buvo labai pavargęs, nes, ilgai nejudėjęs, šiandien tris mylias keliavo. Bet jis negalėjo užmigti. Kad juos nebūtų išskyrę! Dvi galvos vis geriau negu viena. O dabar, ką jie vieni bepadarys? Ko gero dar teks visą gyvenimą čia praleisti!

Ilgai, ilgai Vyta galvojo apie Zigmą, kol pagaliau užmigo, pats sau kartodamas: "Kas mums gali padėti dabar?"... O kaip Zigmui buvo, Vyta nė įsivaizduoti negalėjo. (Bus daugiau)

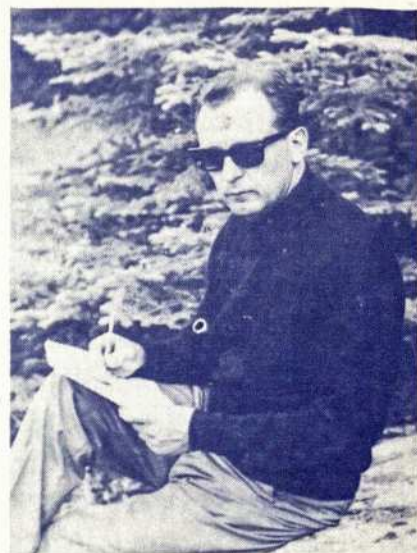
MONTREALIO JAUNIMO

Vieną dieną, prieš daugelį metų, toli už Montrealio miesto, prie Dainavos ežero, vienas žmogus pasistatė sau namuką. Jis buvo lietuvis. Jį pasekė ir daugiau lietuvių ir taip Dainavoj atsirado lietuviška vasarvietė. Tarp šitų lietuvių buvo vienas muzikas, kuris grojo įvairiais lietuviškais instrumentais. Jis turėjo šokančią žmoną ir gražiai grojantį berniuką, o vėliau atsirado ir kankliuojanti mergaitė. Jų šeima, kaip matot, jau sudarė orkestrėlį, bet per mažą. To muziko vardas — Zigmąs Lapinas, arba Ziuka. Jis ėjo ieškoti daugiau grojančių mergaičių ir berniukų; surado jų net 18. Greitai bus dar daugiau, nes sudarysim tautinių šokių ir dainų grupę, o tada jau bus visas ansamblis, kurio vardo dar nežinom. Jo krikštynos bus 26-tą balandžio — atvažiuokit. Sužinosit ansamblio vardą ir pamatysit, ką mes mokam.

Mūsų orkestre yra 10 berniukų, ir 8 mergaitės, kurie groja: birbyne, keturiais Sekminių rageliais, penkiais lumzdeliais, dvejais skudučiais ir aštuonriomis kanklėmis.

Orkestro dalyviai pertraukos metu Dainavoje. Tarp repeticijų jie maudosi ežere arba plaukioja laiveliais.

Zigmąs Lapinas, orkestro vadovas, prie Dainavos ežero.

TAUTINIŲ INSTRUMENTŲ ORKESTRAS

Ką vaikai galvoja apie šį orkestrą? Ar jis yra geras? Nežinau. Ar smagu repetuoti? Nežinau. Ar daug užduoda? Irgi nežinau. Šitie visi "nežinau" yra, ką vaikai galvoja. Aš už juos atsakyti negaliu. Tačiau, aš jums pasakysiu, kaip man atrodo. Į orkestrą aš įsijungiau vėliau negu kiti. Mane visi maloniai priėmė. Vos po kelių repeticijų man patikėjo patį gražiausią ir didžiausią orkestro instrumentą — bosines kankles. Aš tuo esu labai laiminga ir didžiuojuosi — kai tik grįžau namo, nors ir buvau labai pavargus, vakare vistiek turėjau groti, kad parodyčiau tėveliams, kaip jos skamba.

Mūsų orkestro negalima lyginti su dideliais ir patyrusiais orkestrais iš Lietuvos. Mes esame maži vaikai, niekad nematę savo Tėvynės, bet grojame jos instrumentais. Man smagu eiti į orkestro repeticijas, nes susitinkam savo lietuvius draugus ir kartu mokomės lietuviškų melodijų. Aš tikiu, kad ir mūsų ansamblyje bus taip pat smagu, kaip dabar. Tada mes galėsime daug papasakoti apie Lietuvą dainuodami, šokdami ir grodami. Nežinodami ir nepažindami savo Tėvynės, mes ją ginsime, išlaikydami jos kalbą, jos dainas ir jos instrumentus. Vėliau mes išmokysim ir už save mažesnius.

Rasa Lukoševičiūtė, 12 m.

Algis Lapinas groja Sekminių rageliu prie laužo.

Dalis orkestrantų prie Dainavos ežero, orkestro gimtinės.

**Didžiausią instrumentą groja
Rasa Lukoševičiūtė**

**Jauniausias orkestrantas,
Gailius Lapinas**

**Jauniausia kanklininkė,
Ina Lukoševičiūtė**

Jau antri metai kaip aš skambinu kanklėmis Montrealio jaunimo orkestre. Kartą į savaitę susirenkame Aušros Vartų parapijos salėje repeticijai. Repetacijos man kartais nusibosta. Nevisada noriai į jas važiuoju. Jas įvertinu tik tada, kai mums tenka kur nors pasirodyti scenoje ir neblogai išpildome dainas.

Man atrodo, kad mes esame labai laimingi, turėdami poną Zigmą Lapiną mūsų vadovu. Jis aukoja tiek daug laiko ir energijos, kad mus paruoštų ir išmokytų skambinti ir groti.

Vilija Povilaitytė, 10 m.

Aš pradėjau groti orkestre, kai išgirdau ir pamačiau lietuvius iš okupuotos Lietuvos grojant. Man jie labai patiko ir aš pats panorėjau groti birbyne. Tačiau, birbynės gauti man nepasisekė. Gavau groti sekminių ragelį, kuris yra labai panašus į birbynę, tik tai ant jo negalima išgroti tiek daug gaidų.

Mūsų orkestras, kuriam vadovauja mano tėvelis, susideda iš 18 muzikantų. Ketvirtadieniais mes susirenkame repeticijoms ir ruošiamės įvairiems pasirodymams. Per pertraukas linksmi praleidžiame laiką, bet kai koncertuojame svetimtaučiams, didžiujamės prieš mus apstojusius svečius, kurie klausia iš kur mes esame ir kur yra Lietuva.

Algis Lapinas, 14 m.

Vieną kartą, kai aš su tėveliais vėl nuvažiavau prie Dainavos, mes nutarėme pagroti prie laužo. Nuo to laiko suplanavome įsteigti mažą tautinių instrumentų orkestrą. Jam vadovauti sutiko p. Lapinas, kuris ir Dainavoje mus mokė groti kanklėmis, lumzdeliais, birbynėmis ir skudučiais. Taip įsikūrė mūsų orkestras, kuris dabar taps ansambliu, kai prie mūsų prisidės šokėjai ir dainininkai.

Mes pasirodėme kartu su šokėjais EXPO '67. Per vasario 16-tą koncertavome Plateau salėje Montrealyje. Pernai vėl pasirodėme Montrealio parodoje per "Baltic day" kartu su estais ir latviais. Buvome ir Toronte per lietuviškų mokyklų suvažiavimą. Šiais metais taip pat apvažinėsime keletą miestų.

Yra labai įdomu su visais važinėti ir malonu groti visiems žmonėms. Tikiuos, kad ir Jūs kada nors išgirsite.

Gintaras Nagys, 13 m.

ORKESTRANTAI

Rima Zubaitė

Loreta Kunnapuu

Silvija Akstinaitė

Rūta Jaugelytė

Rasa Lukoševičiūtė

Loreta Povilaitytė

Vilija Povilaitytė

Ina Lukoševičiūtė

Algis Lapinas

Algis Jaugelis

Vukas Akstinas

Raimundas Kunnapuu

Andrius Lapinas

Raimundas Zabieliauskas

Gailius Lapinas

Gintaras Nagys

Petras Vaupšas

Rimas Žitkus

Zigmas Lapinas — vadovas

Visos orkestro nuotraukos J. Šablausko

UGNĖS UODEGA

Emerencijonas Tošė

Ugnei nesisekė. Kai žaisdavo kavonėm, ji nieko nesurasdavo. Kai žaisdavo gaudynėm, ji nieko nepagaudavo. Pagaliau ji visai nebenorėjo žaisti. Ji norėjo susiriest į kamuolį ir gulėt vienoj vietoj — kaip katė... Ir judint tik patį uodegos galiuką.

Ugnė buvo susitaupius pinigų — penkis dolerius! Ji pasiėmė visus savo pinigus ir išėjo uodegos pirkt.

Pirmiausiai ji nuėjo ten, kur parduoda vištų sparnus, kojas ir kaklus. Buvo ir jaučių liežuvių toje krautuvėje — ir paršiukų uodegyčių ir kiaulių kojų. Bet katės uodegos Ugnė nerado. O kai nematai ko nori, reikia paspausti tokį mygtuką. Ugnė paspaudė ir atėjo pardavėjas, baltai apsirengęs bet su labai išsitepusiu pilvu.

— Aš norėčiau juodos, ilgos, gražios katės uodegos, — mandagiai paprašė Ugnė.

— Katės uodegos? — nustebejęs pakartojo pardavėjas. — Kad niekas kačių uodegų nevalgo. Mes parduodam tik tokią mėsą, kurią žmonės valgo!

— Tai kas parduoda kačių uodegas?

— Pabandyk kailių krautuvėje...

— Ačiū, — padėkojo Ugnė ir nuėjo į kailių krautuvę.

Kailių krautuvėje buvo daug kailinių paltų, kepurų, pirštinių. Buvo ir senoviškų lapių su uodegomis, kurias seniau moterys apie kaklą nešiodavo. Dabar jų niekas nepirko... Tačiau, katės uodegų nesimatė. Ugnė pašaukė pardavėją.

— Noriu nusipirkti juodą katės uodegą — už penkis dolerius, — paprašė ji.

— Katės uodegą? Kad niekas kačių uodegomis nesipuošia! Mes kačių uodegų neparduodam... O gal šita graži laputė... — pasiūlė pardavėjas.

Bet Ugnė nenorėjo laputės. Ji išėjo iš kailių krautuvės labai nusiminus.

Eina sau Ugnė gatve, lūpą patempus. Ji taip nori uodegos, taip labai nori uodegos. Galvoja Ugnė, galvoja apie ilgą, gražią, juodą katės uodegą. Ji net mato, kaip ta uodega turi atrodyti... Ir staiga — kažkas ima jai darytis. Ji pradeda keistai jaustis — visai keistai, lyg koks šniūras jai užpakaly kabėtų...

Apsisuka Ugnė ir žiūri — ogi paskui ją velkasi ilga, graži, juoda, t i k r a katės uodega. Bet tai ne katės uodega — tai Ugnės uodega!

Eina Ugnė ir uodega iš paskos velkasi. Ugnė sustoja — sustoja ir uodega. Ugnė kraiposi — ir uodega taip pat. Kai Ugnė bėga per smėlį, uodega palieka takelį; kai eina per purvyną, uodega nubrėžia liniją. O jei Ugnė nenori, kad uodega žeme vilktųsi, persimeta per ranką.

Eina Ugnė miesto gatve, o žmonės, pamatę juodą, kailiuotą gyvatę besirangančią šaligtvyje, bėga šalin. Įsižiūrėję, jog tai yra Ugnės uodega, vieni alpsta, kiti iš batų išvirsta — o visi vaikai seka Ugnę iš paskos.

Vaikai nutaria steigti klubą. Mergaitės pasivadina Katėm. Berniukai nori būti Katinais, bet mergaitės neleidžia.

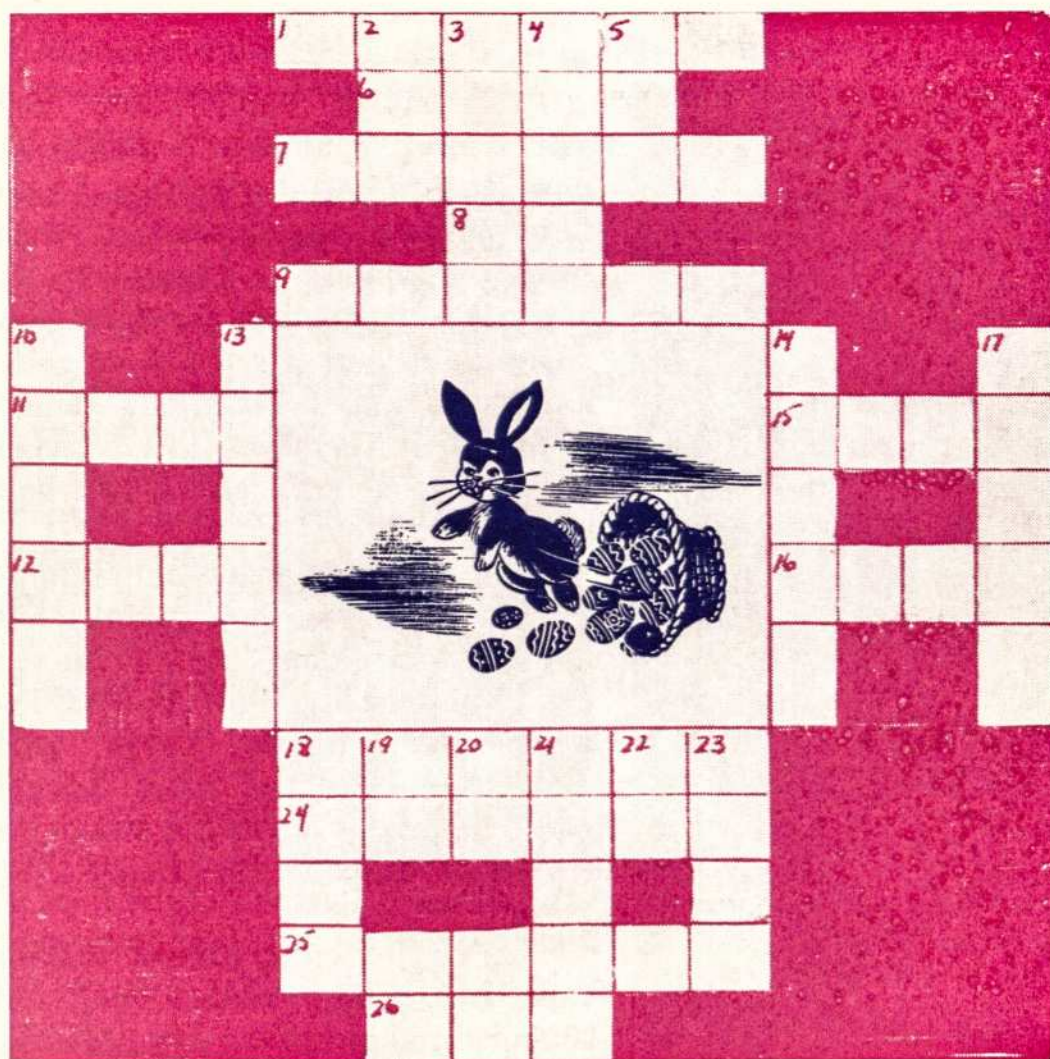
— Ne, negalit naudoti mūsų vardo! Steikit savo klubą.

Berniukai įsteigia Šunų klubą. Jų svarbiausias įstatymas: visada kariauti su Uodeguotų Kačių Klubu (UKK). Pamatę Katę, jie turi vytis ir pastumt, arba atimt pieną, kurį neša vyriausiai Katei, Ugnei. Jei kuris Šunų klubo narys patempia Ugnę už uodegos, iš karto tampa tos dienos pirmininku!

Visos Katės pasidaro po uodegą. Susitikusios, jos viena kitai turi sakyti “miau”. Ir dar kitokių slaptų žodžių turi, kurių niekas kitas nesupranta. Kas nori priklausyti Uodeguotų Kačių Klubui, turi pasižadėt negert nei sunkos, nei sodės, nei vandens — tik pieno.

Vyriausioji Katė — Ugnė — sėdi ant trijų išsiuvinėtų pagalvių ir valdo Kates. Joms liepia atnešt jai tikro pieno ir kimštų pelių. Jei kuri neturi kimštos pelės, gali atnešti meškiuką. Visos Katės Ugnės mielai klauso ir ją labai myli, nes ji vienintelė visame pasaulyje, kuri turi ilgą, gražią juodą **TIKRĄ** uodegą.

Skersai:

1. Velykų gėlė.
6. Tyli.
7. Idėjo į žemę.
8. Šuniuko garsas.
9. Sagas vakar
11. Nelaimė.
12. Didelis kiekis.
15. Ne trumpa.
16. Koku laiku.
18. Javai, kuriuos arkliai mėgsta.
24. Bėgte bėgti, varyti.
25. Kalbėti.
26. Ranka mojuos.

Žemyn:

2. Ilgas laikotarpis.
3. Skystis, kuriuo lakuoja.
4. Ne paliekame, bet
5. Aš, tu, ... ji.
10. Du kartu.
13. Labai spalvinga.
14. Ką matai šiame galvosūkyje?
17. Ten, kur gyvenimi yra
18. Gyvulys su vilna.
19. Parodymo žodis.
20. Jungtukas.
21. Žmogus, kuris daug žino.
22. Išsireiškimas.
23. Ne nauji.

(Atsakymai psl. 32)

AR TURI PAUKŠČIUKĄ?

Šie naminiai paukščiukai, kurie yra truputį panašūs į papūgėles, nors iš tikro nėra tos veislės, Amerikoje vadinasi “parakeets”, o Anglijoje ir Kanadoje — “budgies”. Jie yra kilę iš Australijos. Laukiniai šios rūšies paukščiukai yra žali su geltonais “veidukais”. Naminiai, žmonių užauginti ir išvystyti, yra įvairiausių spalvų: mėlyni, geltoni, žali, balti ir margi.

Namuose laikomas paukščiukas gyvena narvelyje. Jam patinka būti aukštai, kad galėtų viską gerai matyti. Narvelis turi būti erdvus, kad paukščiukas turėtų vietos pasimankštinti. Reikia labai saugoti paukščiuką nuo skersvėjo, nes jis gali apsirgti sloga ar net plaučių uždegimu.

Narvelyje reikia įtaisyti lazdeles tupėjimui, mažus indelius vandeniui, sėkloms ir skanėstams. Šie paukščiukai lesa dažnai po truputį, užtat reikia žiūrėti, kad maisto indeliai būtų pilni. Jie minta sėklomis ir specialiai paruoštais skanėstais, kuriuos galima pirkti. Reikia taip pat ir žalumynų. Narvelio grindis reikia iškloti žvyru. Mat, neturėdamas dantų, paukščiukas negali maisto sukramtyti. Jis maistą sutrina kartu su žvyru.

Naktį narvelį reikia uždengti, kad paukščiukas galėtų ramiai miegoti ir kad nepradėtų per anksti triukšmauti.

Kadangi šie paukščiukai labai judrūs ir linksmi, jiems patinka visokie žaislai. Narvelyje galima pakabinti skambutį, veidro-
rėlį, kopetėles.

Paukščiukas pats save prausia ir šukuoja. Kartais maudosi jam specialiai paruoštoje vonelėje, o kartais jam geriau patinka palysti po dušu — po varvančiu kranu. Tik reikia žiūrėti, kad vanduo nebūtų per karštas ir pamažu lašėtų.

Jį nesunku prisijaukinti, tik reikia mylėti, švelniai su juo elgtis ir turėti kantrybės. Ką tik išigyjus paukščiuką, reikia jam duoti kelias dienas apsiprasti — jis mėgsta būti šnekinamas, bet nemėgsta, kad kas sukinėtųsi apie narvelį. Galima su juo kalbėti valant narvelį. Už kelių dienų galima jį pripratinti ant lazdelės užšokti. Lazdelę reikia laikyti ties pilvuku, prie kojųčių ir lengvai jam bakstelti, kol pats ant jos užšoka. Tada galima išmokyti ir ant piršto užšokti tokiu pat būdu. Kadangi jis yra labai gudrus, greit išmoksta ir kitų šposų. Galima pripratinti laiptoti kopetėlėmis — aukštyn ir žemyn, šniūrelį traukti, sviedinuką galva stumdyti ir net akrobatiką daryti. Jis labai mėgsta visiems parodyti, ką moka. Jis ir kalbėti išmoksta. Pasirinkus kokį lengvą žodį, reikia paukščiukui dažnai jį kartoti, tariant lėtai ir aiškiai. Galima ir į juostelę žodį įkalbėti ir duoti paukščiukui pasiklaudyti. Už kurios savaitės jis žodį pats ištaria.

TIKRAS ATSITIKIMAS

Kartą viena mergaitė turėjo paukščiuką. Jos kaimynė taip pat turėjo. Išvažiuodama atostogų, ji paliko savo paukščiuką pas tą mergaitę. Grįžus atsiėmė ir vėl įleido į narvelį. Tačiau, paukščiukas labai nusiminė. Nieko nelesė. Nyko. Atrodė, kad susirgo. Ponia jį nunešė pas mergaitę, kuri abu paukščiukus suleido į vieną narvelį. Liguistas paukščiukas tuoj atgijo — mat, jis buvo pasiilgęs savo draugo! Ir dabar juodu kartu gyvena — kartais bučiuojasi, o kartais pešasi, bet negali be vienas kito būti.

* * *

Jei tu turi tokį paukščiuką, nupaišyk arba atsiųsk nuotrauką "Eglutei". Parašyk, kaip jį vadini ir kokius triukus jis moka.

TRAUKINUKAS KLIKU - KLEKU

Myra Leonaitienė

Viename iš seniausių Lietuvos miestų, kuris vadinasi Kaunas, gelžkelio stoty stovėjo du traukiniai. Vienas buvo ilgas su daugybe gražių, blizgančių vagonų ir plačiais langais. Jo stiprus, naujas garvežys nekantriai pūtė baltus garus — puf-puf-pukši.

Jis pasiruošęs važiuoti į tolimą kelionę, į svetimus kraštus ir į nepažįstamus miestus. Ilgasis traukinys išdidus, neramus, nori greičiau pajudėti. Šalia jo, ant kitų bėgių stovėjo mažas geltonais vagonais traukinukas. Jo raudonas garvežiukas, plačiai išplėtęs stiklines akis, stebėjo didžiulį kaimyną.

— Pasakyk man, garvežy, kaip tu vadinies, — nedrąsiai paklausė raudonas garvežiukas. — Kiek motorų tu turi ir kiek vagonų pavežt gali?

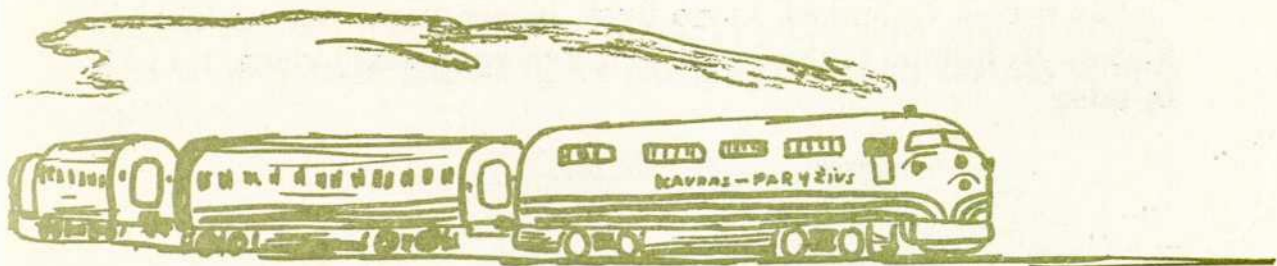
Didysis garvežys, užrietęs galvą ir smarkiai pūsdamas pilkus dūmus, suniurnėjo, net nepažiūrėjęs į mažąjį garvežiuką:

— Aš esu greitis traukinys. Mane ekspresu vadina. Aš labai skubu, neturiu laiko su tavim, žiopoly, kalbėti, — ir išpūtė jau daug tamsesnių dūmų puf-pufff...

Konduktorius iškėlė raudoną vėliavėlę ir pamojavęs jam, sušuko: "Važiuojam"!

Ekspresas suprunkstė, pajudėjo, jo vagonai sudundėjo tikutaku, tikutaku ir jis pamažu, paskui vis greičiau ir greičiau išriėdėjo iš gelžkelio stoties. Vagonų dundėjimas ir garvežio šniokštimas girdėjosi vis silpniau ir silpniau: tik-tak, puf-pukši, tik-tak,

kol visai išnyko iš akių. Tik ilga tamsių dūmų juosta matėsi toli, toli.

Mažasis traukinukas, kurį vadino "Kliku-kleku", nes jis buvo senukas ir važiuodamas labai kleksėjo, žiūrėjo į dūmų juostą ir pats sau vienas galvojo:

— Koks jis gražus ir greitas, tas ekspresas.

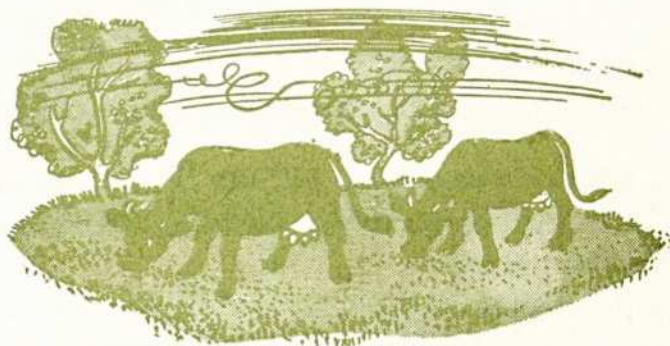
Kai bėgiai liko tušti, ekspresui išvažiavus, ir mažam traukinukui kelias buvo laisvas. Jis sujudėjo, sugirgždėjo ir nukleksėjo paskui didįjį ekspresą: kliku-kleku, kliku-kleku.

Pirmiausia jis privažiavo platųjį Nemuną. Dundėdamas atsargiai pervažiavo ilgą geležinį tiltą ir, sunkiai šniokšdamas, pamažu kopė į kalną. Užvažiavęs atsiduso ir sustojo pailsėti. Balti garai šnypšdami psss-psss per jo plačią nosytę veržiasi į šonus.

Garvežiukas pažiūrėjo į slėnyje gulintį gražųjį Kauno miestą, norėdamas atsisveikinti. Tada vėl pradėjo važiuoti tolyn žaliais laukais ir tamsiais miškais. Pravažiavo daug gražių ūkių ir matė kaip žmonės dirba laukuose, kaip dūzgia didelės ūkinės mašinos. Vienos piovė rugius, kitos ten pat kūrė. Ganykloje bėgiojo

du maži kumeliukai, šokinėdami ir lenktyniaudami. Toliau ganėsi karvės. Vienos skabė žolytę, kitos, jau priėdusios, gulėjo. Buvo ir vienas mažas veršiukas, kurio ilgos, plonos kojos dar ne labai jo klausė. Jis klimpo tankioje žolėje ir griuvinėjo tai į vieną, tai į kitą pusę.

Pamiškėje ganėsi avių banda. Buvo daug didelių ir dar daugiau mažų, baltų kaip pūkas avinėlių. Stipresni avinėliai žaidė, ragučiais badėsi, o silpnesnieji sekiojo paskui savo mamytės ir

plonais balseliais rėkė: me-e, me-e. Vienas avinėlis juodom ausytėm pribėgo prie vienos avies ir, išalkęs, pienelio prašė. Bet avis piktai į jį pažiūrėjo ir nuėjo. Pribėgo jis prie kitos, o ta, dar piktesnė, jį paspyrė. Vargšas juodausiukas ėmė gailiai mekenti, pienelio negavęs. Jo tikroji mamytė išgirdo, nuramino ir davė jam spenelį čiulpti.

Daug ką matė geltonas traukinukas, lėtai važiuodamas ir visur besidairydamas. Smagu jam buvo stebėti žmones ir gyvulius, gražią gamtą ir sraunų Nemuną. Važiavo ir važiavo jis visą dieną ligi pat vakaro. Tada sustojo vienoje stotyje pernaktoti ir išleido visus žmones, kurie juo važiavo.

Anksti ryte raudonas garvežiukas sušnypštė puf-puf ir traukinukas vėl kliku-kleku išriedėjo iš stoties. Privažiavo jis didelį mišką. Tamsūs, paslaptingi ir turtingi tie Lietuvos miškai! Džiaugėsi traukinukas, kad daug ką pamatys, daug ką sužinos šitame miške.

Aukštos, lieknos pušys, eglės plačiašakės ir seni ąžuolai augo tame miške. Pakrūmėse iš tolo raudonavo saldžios, kvapios laukinės žemuogės ir avietės. Iš žalių samanų iškišę galvutes dairėsi visokiausi grybai: umedėlės, rudmėsės, raudonviršiai, baravykai. O aukštai, aukštai medžių šakose čiulbėjo koks milijonas paukščių.

Važiuodamas vis gilyn į mišką, garvežiukas ėmė smarkiau pukšėti ir lėčiau važiuoti, nes bėgiai kilo į kalną. Užduso, pavargę geltonas traukinukas Kliku-kleku ir, pagaliau, visai sustojo, jėgų netekęs.

Garvežiuko instrumentai rodo, kad jam kūro pritrūko. Neapsižiūrėjo, neprisipildė paskutinėje stotyje. Kas dabar bus? Kur jis miško tankumyne gaus anglių ir vandens, kad galėtų toliau keliauti?

Stovi geltonas traukinukas po pušim sena, sena ir negali pajudėti nei pirmyn, nei atgal. Bet nei iš šio, nei iš to pasirodė dvi galvytės ir dvi uodegytės ant šakos. Voveraitės! Pažiūrėjo voveraitės į nuliūdusį traukinuką, pasitarė ir — strikt į darbą! Jos skynė sausus pušų ir eglių kankorežius ir metė tiesiai į garvežiu-ko krosnį. Sužinoję apie garvežiuko bėdą, ir kiti miško žvėreliai

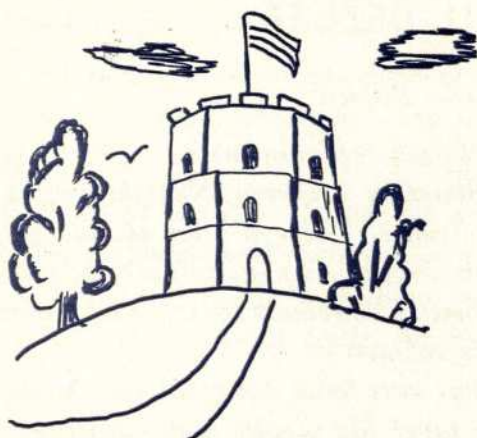

sukruto. Maži kiškėliai sausų šakų atitempė, lapė gudruolė vandens parūpino, o meškis ilgaplaukis ir rastų surado. Ir sutraškėjo garvežio krosnyje ugnelė ir sušnypštė garai iš traukinuko nosies! Dar meškis stipruolis pastūmėjo ir į kalną kopti padėjo.

Padėjojo traukinukas, atsisveikinu tū-tū ir nuvažiavo kliku-kleku, galvodamas pats sau vienas:

— Nors negreitas aš esu,
bet kas man!
Va, draugų aš daug turiu,
Kliku-kleku ir tū-tū!

Lėkt ekspresu negaliu,
bet kas man!
Pamatau gražių daiktų,
Kliku-kleku ir tū-tū!

Rasa Narutytė, 9 m.
Chicago, Ill.

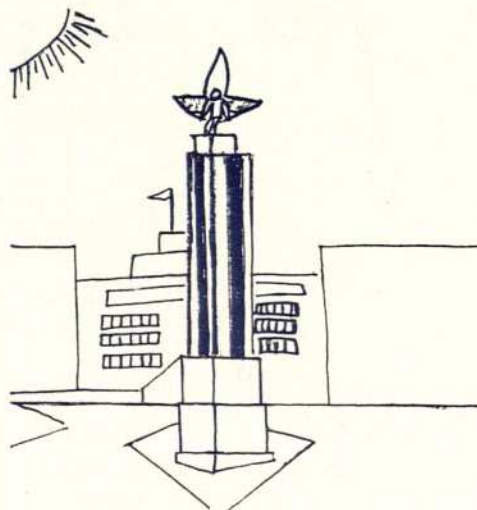

Rita Žiupsnytė, 9 m.
Chicago, Ill.

PAVEIKSLŲ paroda

Vita Radzevičiūtė, 9 m.
Chicago, Ill.

A. Grabauskas, 9 m.
Chicago, Ill.

PUPUČIO LAIŠKŲ DĖŽUTĖ

Mielas Puputi,

Aš jau septynių metų.

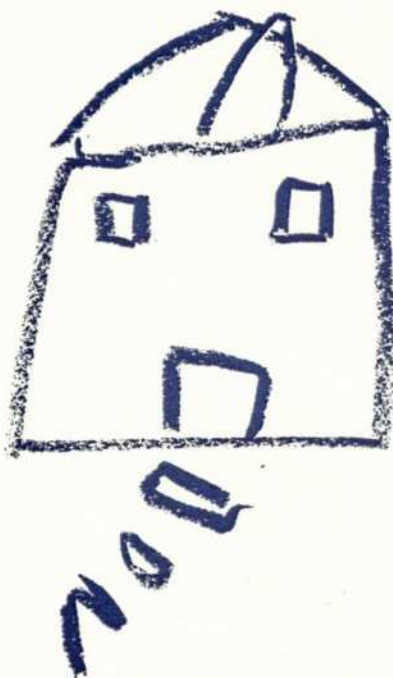
Šiandien Lietuvos Nepriklausomybės šventė. Aš sergu. Man skauda galvą ir ausytę. Aš negaliu važiuoti į minėjimą Kennebunkporte. Tik mano tėtis važiavo.

Pas mus labai daug sniego. O kaip pas tave? Šią savaitę mano atostogos. Jei pasveiksiu, važiuosime į Bostoną pažiūrėti baleto ant ledo.

Ką tu nori gauti nuo Velykų kiškučio? Aš dar nežinau, ko aš noriu.

Prašau parašyti man laiškėlį — aš tavęs labai pasiilgau.

Tavo draugė,
Gajutė Valiuškytė
Portland, Maine

Pupučio namas
Vida Kašubaitė, 4 m.
Cleveland, Ohio

Mielas Puputi,

Ar tu moki joti? Gal pavasariui atėjus, išmoksi jadinėti?

Rima Valiulytė, 6 m.
Chicago, Illinois

Puputi,

Aš noriu, kad tu atvažiuotum pas mane. Aš tau parodysiu savo seną meškutį.

P. S. Skudurinė Onutė yra brangiam Pupučiui nuo Indrutės.

*Indrė Žadeikytė, 7 m.
Forest Hills, N. Y.*

Puputi,

Tu man labai patinki.

*Liana Palaikytė, 5 m.
Dearborn Hts., Michigan*

Mielas Puputi,

Aš su tavimi tik šiandien susipažinau. Man tu patinki. Aš noriu tau pranešti, kad vasario 16 pas mus šeimoje yra labai didelė šventė. Pirmiausia, tai yra Lietuvos Nepriklausomybės šventė, o antra, — yra mano gimtadienis. Kadangi gimiau tokią svarbią dieną, tai mane ir pakrikštijo Gintare. Mamytė sakė, kad gintaras yra lietuvių auksas.

*Gintarė Remeikytė, 7 m.
Chicago, Illinois*

Brangios draugės!

Ačiū Jums už paveikslus ir už laiškus. Vasario 16-tos proga ir aš buvau minėjime, bet turbūt niekas manęs nematė. Gal sekančiais metais ir man leis deklamuoti ant scenos.

Man Velykų kiškutis atneš šokoladinę pelytę. Mes taip pernai susitarėm! Parašykite man, ką jis Jums atneš, gerai.

*Jūsų,
PUPUTIS*

Alp 1785

L.arch.

EGLUTĖS ŠVENTĖ

Šiais metais "Eglutės" šventė Putnam, Connecticut įvyks spalio 5 d. Neužmirškite atvažiuoti. Ir šiemet bus smagu!

JAUNŲJŲ PREMIJA

Šiame numeryje galima balsuoti už:

1. "Paklydęs erdvėlaivis"
2. "Ugnės uodega"
3. "Traukinukas Kliku-kleku".

Balsus siųskite šiuo antrašu:

Mrs. E. Vaišnys, 511 S. Chicago Ave.
Cmampaign, Ill. 61820. USA.

NAUJOS KNYGOS

Išėjo du nauji vadovėliai.

RŪTELĖ, skaitymo knygelė II skyriui, paruošta G. Česienės. Įsigyti, kreipkitės šiuo antrašu: L. B. Kultūros Fondas, 7030 S. Rockwell St., Chicago, Ill. 60629.

LIETUVA, TĖVYNĖ MŪSŲ, tėvynės pažinimo ir geografijos vadovėlis, paruoštas mok. O. Paulikienės, S. Jelionienės ir S. Burokienės. Įsigyti, kreipkitės šiuo antrašu: J. Širka, 6143 S. Sacramento Ave., Chicago, Ill. 60629.

Nuolaida duodama perkant didesnę skaičių.

GALVOSŪKIO ATSAKYMAI (psl. 21)

Skersai: 1. lelija, 6. rami, 7. pakasė, 8. am, 9. susegė, 11. bėda, 12. daug, 15. ilga, 16. kada, 18. avižos, 24. varyte, 25. sakyti, 26. mos. Žemyn: 2. era, 3. lakas, 4. imame, 5. jis, 10. abudu, 13. marga, 14. kiškį, 17. namai, 18. avis, 19. va, 20. ir, 21. žynys, 22. ot, 23. seni.

